

Prelato laiškas (2011 m. liepa)

Šio mėnesio laiške kalbama apie mąstymo maldą, pokalbį su Dievu, „gaivaus vandens šaltiniu, kuriuo turime persmelkti savo darbą, apaštalavimą, savo šeimos ir visuomeninę veiklą“.

2011-08-19

Mylimiausieji: tesaugo Jėzus mano dukteris ir sūnus!

Nuvykęs į Pamploną tikrintis sveikatos ir lankyti ligonių, ketinu

keliauti į Dramblio Kaulo Krantą
pasikalbėti su šios mylimiausiosios
šalies, už kurią šitiek pastaraisiais
mėnesiais meldėmės, jūsų broliais ir
seserimis. Darykime taip ir toliau,
kad karo žaizdos kuo greičiau
užgytų, nepalikdamos neapykantos ir
pykčio; kad visigeranoriškai atleistų
ir šitaip tarpusavyje usivienytų
šeimų, visuomenės ir visos tautos
labui. Viso to prašykime
Švenčiausiosios ir
Gailestingiausiosios Jėzaus Širdies,
kurią garbiname šios dienos, liepos
1-osios, liturgijoje, ir mieliausiosios
Marijos Širdies, kurios šventė rytoj.
Melskimės ir už visas tas vietas,
kuriose daugybė kančios.

Ši Jėzaus šventė mus kviečia su
nuoširdžia ir sūniška malda įžengti į
Širdį to Dievo, kuris iš meilės mums
tapo žmogumi. Kaip rašė mūsų Tėvas
vienoje homilijoje: „***Tikrasis
pasišventimas Jėzaus Širdžiai yra
Dievo pažinimas ir savęs pačių***

pažinimas; reikia žvelgti į Jėzų ir kreiptis į Jį pagalbos, nes Jis mus įkvepia, mus moko ir veda“ [1]. Ir dabar iš Dangaus Jis mus ragina atnaujinti troškimą giliau išpažinti Švenčiausiąją Trejybę. Šia proga iš naujo apmąsčiau kai kuriuos palaimintojo Jono Pauliaus II patarimus apaštališkame laiške, kuriuo jis Bažnyčią vedė į naująjį tūkstantmetį. Pabrėžęs, kad pagrindinis tikslas yra pabudinti visos Dievo tautos šventumo troškimą, jis tęsė: „*Tokiai šventumo pedagogikai reikia pirmiausia maldos menu pasižyminčios krikščionybės*“ [2].

Viešpats, kuriam nesiliaujame – ir neturime liautis – dėkoti už Jo gerumą, parodė kaip pavyzdį ir mūsų Įkūrėjo mokymą, kad visos ir visi, kaip ir kiti krikščionys, skirtume daugiausia dėmesio rimtai ir nuolatinei maldai puoselėti. Kurstykite šį troškimą uoliai

skaitydami Dievo Žodį ir visa širdimi
atsiduodami liturgijai, ypač
kasdienėse šventose Mišiose, kad
Dievo išpažinimas taptų mūsų pačių
kūnu, mūsų pačių siela, mūsų pačių
gyvenimu. Nors šio tikslo siekiame
kasdien jau daugelį metų, esame
tvirtai įsitikinę, kad būtinai turim
kasdien pradėti iš naujo. „**Iš tiesų, –**
taria Benediktas XVI, – puikiai
žinome, kad maldos apleisti
nevalia: reikia išmokti melstis,
kaskart kone iš naujo mokytis šio
meno. Net ir tie, kurių dvasinis
gyvenimas išstobulėjęs, visada
jaučia būtinybę įstoti į Jėzaus
mokyklą išmokti nuoširdžios
maldos“ [3].

Tėvas Alvaro dažnai primindavo
tikslą, kurį šv. Chosemarija užsibrėžė
sulaukęs 70-mečio: būti
besimeldžiančia siela. Nuo to laiko,
kai mūsų Tėvo gyvenime atsirado
Viešpats, pačioje paauglystėje, jis ėjo
maldos keliais ir visada kasdien

sūniškai kalbėjosi su Dievu. Kad po šitiek dešimtmečių jis vis dar šito troško, atskleisdamas savo beribį nuolankumą, tik patvirtina Benedikto XVI žodžius, paremtus šventųjų pavyzdžiu.

Dažnai apmąstome tas Evangelijos scenas, kuriose Jėzus kalbasi su Dievu, savo Tėvu. Apaštalai labai stebėjosi šiuo Mokytojo elgesiu ir kartą Jo paprašė: *Domine, doce nos orare*, „Viešpatie, išmokyk mus melstis“ [4]. Jėzus Kristus jiems suteikė vadovą, kuri yra krikščioniškos maldos pagrindas: „*Tėve mūsų, kuris esi danguje, teesie šventas Tavo vardas, teateinie Tavo Karalystė, teesie Tavo valia kaip Danguje, taip ir žemėje*“ [5].

Reikia šiuo keliu nueiti įvairiais būdais, nes kiekvienos sielos santykis su Dievu visada bus ypatingas: Viešpats kiekvieną mūsų prižiūri kaip neįkainojamą brangakmenį –

tokia yra jaudinanti tiesa, nes kiekviena siela buvo išganyta Kristaus kraujo kaina [6].

Nepamirškime, kad sekdamas paskui savo dukteris ir sūnus šiuo didžiuoju greitkeliu, krikščioniška malda, vedančia pas mūsų dangiškąjį Tėvą per Jėzų Kristų Šventosios Dvasios įkvėpimu [7], Viešpats mums yra sakęs: *vigilate et orate*, „*budėkite ir melskitės*“ [8]. Kaip sako Benediktas XVI, visi turime lankyti „**Kristaus mokyklą**“. O iš mūsų mylimiausiojo Tėvo išmokome išpažinti Dievą su vaikišku

nuolankumu ir teologų mokslu; lyg alkstantys prašyti pagalbos Jėzaus Kristaus, kaip savo vyresniojo Brolio, ir Mergelės, kaip mūsų Motinos; šventojo Juozapo, kaip antgamtinės šeimos, Bažnyčios, tėvo; angelų – kaip bendrakeleivių ir sargų kelyje į amžinąjį gyvenimą.

Kasdien atnaujinkime troškimą kuo labiau priartėti prie Dievo. Turiu omeny kiekvienos dienos akimirkas, skirtas apmąstymams, o jie kartu su Atgailos ir Eucharistijos sakramentais yra tyro vandens šaltinis, kuriais turime persmelkti savo darbą, apaštalavimą, šeimos ir visuomeninę

veiklą bei apskritai visą savo gyvenimą, taip pat valandas, skirtas miegui ir poilsiui. Patikėkite, ši užduotis nėra lengva, net ir dvasinės sausros ar fizinio bei protinio poilsio metais, jei leisimės vedami Šventosios Dvasios šviesos ir dvasios vadovų patarimų.

„Turime būti kontempliatyvios sielos, – sakė šv. Chosemarija 1973 m., – ir todėl negalime liautis melstis. Be maldos, be apmąstymų, be dvasinio gyvenimo darytume vien tik blogį (...). Dabar atrodo, kad esame labiau įpareigoti tapti

tikromis maldos sielomis, dosniai aukodami Viešpačiui visą savo veiklą ir niekad nesiliaudami su Juo kalbėję, kad ir kas atsitiktų. Jei šitaip gyvensite, gyvensite nepamiršdami Dievo visą dieną ir rimtai stengsitės gerai išnaudoti tuos du kasdieniai mąstymo maldai skirtus pusvalandžius“ [9].

Mūsų Tėvas mūsų neprašo, kad labai gerai melstumės, bet kad kasdien stengtumės pradėti maldą, melstis ir ją užbaigti. Šis tikslas mums pasiekiamas; jo galime siekti kiekvieną rytą, tidėdami į šalį dideles ir mažas praeities nesėkmes. Visa kita – galima sakyti, viskas – yra Parakleto veikimo mūsų sielose vaisiai, nes „*Dvasia ateina pagalbon mūsų silpnumui. Mes juk nežinome, ko turėtume deramai melsti, todėl pati Dvasia užtaria mus neišsakomais atodūisiais*“ [10].

Tad visų pirma nuosekliai siekime susitikti su Dievu, kad mūsų kasdienį kelią ženklintų šie susitikimai.

Atrodo, nereikšminga smulkmena, bet sekdamas šv. Chosemarijos

mokslu, jus patikinu, kad ji yra be galo svarbi. „**Niekada neapleisk**

mąstymo maldos. Koks yra

geriausias kelias tapti

kontempliatyviems? Malda. Kai

siela ima manyti, kad nemoka

melstis, kad Tėvo mums išmokyta

malda labai sunki, kad Viešpats

jam nieko nesako, kad jo negirdi,

tada ateina mintis: geriau jau

viską mesiu ir apsiribosiu malda

žodžiu. Negera pagunda.

Ne, mano vaikai! Reikia atkakliai

mąstyti. Tokius skundus išsakyk

Viešpačiui per maldos valandėlę

ir, jei būtina, pusę valandos

kartok Jam tą patį šūksnį: Jėzau,

myliu tave, Jėzau, išmokyk mane

mylėti, Jėzau, išmokyk mane

mylėti kitus Tau... Taip praeis

*diena, dvi, mėnuo, metai, dar
vieneri metai ir Viešpats tau
pasakys: „Kvaily, juk aš buvau su
tavim, šalia tavęs nuo pat
pradžią!“ [11].*

Gali atsirasti sunkumų, dingsčių,
apgaulingų argumentų, dėl kurių
atidėliosime ar trumpinsime
kasdienius maldos pusvalandžius.
Todėl pravartu rimtai stengtis būti
punktualiems intensyvesnio darbo
tarpsniais arba akimirkomis, kai
esame pavargę ar nuliūdę. Kaip
primena Popiežius, „**malda
nesusijusi su kokiu ypatingu
kontekstu, bet ji yra įrašyta
kiekvieno žmogaus širdyje**“ [12].

Visada galima kalbėtis su dieviškuoju
sielos Svečiu; jį galima surasti visur ir
visomis aplinkybėmis, nors geriau
ieškoti tabernakulio, kuriame gyvena
tikras ir apčiuopiamas Kristus su
savo Kūnu, Krauju, Siela ir
dieviškumu. Šiaip ar taip, visada
stenkimės susikaupti, kuo toliau

nustumti kartais pasitaikanti išsiblaškymą. „**Susikaupiame**, – mokė šv. Chosemarija vienoje iš katechezių, – **ir garbiname Dievą, kuris didžiuojasi mus turėdamas, ir pradedame su Juo kalbėtis, nuoširdžiai, taip, kaip kalbama su broliu, su draugu, su tėvu, su motina, su gerbiamu kaimynu. Taip, kaip kalbama su meile. Kalbėkite su pasitikėjimu ir pamatysite, kaip jums gerai sekasi. Turėsite vidinį gyvenimą**“ [13].

Pabrėžiu: kartais nežinosime, ką Jam parodyti, kaip su Juo kalbėtis, mums trūks žodžių; bet tada nepamirškime, kad meldimasis „**yra vidinė nuostata, o ne veiksmų ir formulių visuma; tai būdas būti su Dievu, o ne atlikti kulto apeigas ar tarti žodžius**“ [14]. Su ištikimybe melstis reikia ir sukrėtimo ar dvasinės sausros akimirkomis; savaime suprantama, tokiais atvejais maldos

ištekliai yra ypač svarbus. Kartais sūniškas pokalbis su Viešpačiu nepavyksta net širdyje, bet vien buvimas su Juo numatytą laiko tarpą, nesitikint apčiuopiamos pagalbos, yra kuo aiškiausias meilės Dievui, susivienijimo su Jo švenčiausiąja Valia, savęs užmiršimo įrodymas. **„Šiame žvelgime į Kitą, šiame kreipimėsi „į anapus“ slypi maldos esmė, kaip tikrovės, pranokstančios jutiminį ir atsitiktinumų pasaulį, potyris“** [15].

Nėra didesnės paguodos už įsitikinimą, kad mes galime mylėti ir išpažinti Dievą, nes „*Dievas mus pirmas pamilo*“ [16]. Tą teigia ir *Katalikų Bažnyčios Katekizmas*, mokydamas, kad „*joje visada pirmas su meile kreipiasi ištikimasis Dievas, žmogaus kreipimasis visada tėra atsakymas*“ [17]. Todėl mūsų uolaus ir kasdien atnaujinamo apmąstymo tikslas *įpareigoja* Dievą – jeigu galima

taip pasakyti – gausiau teikti mums Savo malonę. Ar dažnai mąstai, kad vienintelis Opus Dei ginklas yra ir visada bus malda? Kaip šiuo ginklu gini Opus Dei tarnystę Bažnyčiai? Kuo daugiau melsimės, tuo labiau mylėsime ir išlaikysime mūsų Tėvo suteikto mokymo dvasią.

Mūsų Tėvo mokymuose apie maldą slypi didžiuliai ir labai pravartūs lobiai. Kuris iš mūsų nepagalvojo, kad čia apie jį jis kalba savo homilijose? **„Per visus šiuos metus ne vienas žmogus ateidavo pas mane pasidalyti sielvartu: Tėve, aš nežinau, kas man yra, jaučiuosi nuvargęs ir atšalęs; mano pamaldumas, iki šiol toks tvirtas ir tyras, dabar man atrodo lyg apsimetinėjimas ar komedija... Ir tiems, kurie tai išgyvena, ir jums visiems aš sakau: komedija? Puiku! Viešpats žaidžia su mumis kaip tėvas su savo vaikais.**

***Šventajame Rašte skaitome:
ludens in orbe terrarum (Pat 8,
31), Jis linksminasi visoje žemėje.
Bet Dievas mūsų neapleidžia, nes
tučtuojau pridedama: deliciae
meae esse cum filiis hominum (ten
pat), — džiaugiasi lankydamas
žmonių vaikus. Viešpats žaidžia
su mumis! Kai mums atrodo, kad
apsimetinėjame, nes esame be ūpo,
kai jaučiamės šalti ir apatiški, kai
pasidaro sunku atlikti savo
pareigas ar siekti dvasinių tikslų,
kuriuos sau iškėlėme, tuomet
galvokime, kad Dievas žaidžia su
mumis, tikėdamasis, jog mes
grakščiai suvaidinsime savo
„komediją“ [18].***

Nenoriu baigti laiško nepaminėjęs
svarbiausių šio mėnesio progų.
Liepos 7 d. prisiminsime tėvą Alvaro,
nes tą dieną jis paprašė priimamas į
Opus Dei. Liepos 16 d., per Karmelio
kalno Švč. Mergelės Marijos šventę,
savaime suprantama, prisiminsime

mūsų Tėvo seserį Tetą Karmen, kuri labai prisidėjo prie šeimos atmosferos kūrimo Opus Dei centruose. Be to, šią dieną ypatingai melsimės už palaimintąsias skaistyklos sielas, patikėdami jas mūsų Dangaus Motinai.

Kaip jus vis įkyriai prašau, likime susivieniję maldoje. Melskimės vieni už kitus, už apaštališkus darbus visame pasaulyje, už Šventojo Tėvo intencijas. Melsdamiesi priešais tabernakulį galime paaukoti Viešpačiui siekius, kurių sklidina mūsų siela, prašydami Mergelės, šventojo Juozapo, Angelų sargų ir šv. Chosemarijos, mūsų mylimiausiojo Tėvo pagalbos.

Su džiaugsmu rašau jums, kad praeito mėnesio 18 d., šeštadienį, nukeliavau į Sardinijos salą Kaljario regione, kur meldžiausi priešais jų Globėją, Bonarijos Mergelę. Žinau, kad už šią žemę meldėsi šv.

Chosemarija, ir neabejoju, kad
daugelis Sardinijos gyventojų su
meile atsakys į Viešpaties šaukimą,
būtent dėl šios mūsų Tėvo maldos:
padėkime jiems, nes ir iš ten mums
padedą iš visos širdies.

Su meile jus laimina

Jūsų Tėvas

+ Javier

Pamplona, 2011 m. liepos 1 d.

[1] Šv. Chosemarija, *Kai Kristus eina
pro šalį*, nr. 164

[2] Palaimintasis Jonas Paulius II,
Apaštališkasis laiškas *Novo Millennio
Ineunte*, 2001/01/06, nr. 32.

[3] Benediktas XVI, *Kreipimasis į
tikinčiuosius*, 2011/05/04.

[4] Lk 11, 1.

[5] Mt 6, 9-10.

[6] Plg. 1 Pt 1, 18-19.

[7] Plg. Tikėjimo doktrinos kongregacija, *Laiškas dėl kai kurių krikščioniškosios meditacijos aspektų*, 1989/10/15, nr. 29.

[8] Mt 26, 41.

[9] San Josemaría, *Notas de una reunión familiar*, 1973 m. rugsėjis.

[10] Rom 8, 26.

[11] San Josemaría, *Notas de una reunión familiar*, 1973 m. rugsėjis.

[12] Benediktas XVI, *Kreipimasis į tikinčiuosius*, 2011/05/11.

[13] San Josemaría, *Notas de una reunión familiar*, 1972 m.

[14] Benediktas XVI, *Kreipimasis į tikinčiuosius*, 2011/05/11.

[15] Ten pat.Plg. Tikėjimo doktrinos kongregacija, *Laiškas dėl kai kurių krikščioniškosios meditacijos aspektų*, 1989/10/15, nr. 30.

[16] 1 Jn 4, 19.

[17] *Katalikų Bažnyčios Katekizmas*, nr. 2567.

[18] Šv. Chosemarija, *Dievo bičiuliai*, nr. 152.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lt-lt/article/prelato-laiskas-2011-m-liepa/](https://opusdei.org/lt-lt/article/prelato-laiskas-2011-m-liepa/)
(2026-03-04)